

26.6.2017

EOAK/1640/2016

Ratkaisija: Apulaisoikeusasiamies Jussi Pajuoja

Esittelijä: Oikeusasiamiehensihteeri Juho Martikainen

VIRANOMAISTEN TIEDONKULKU KATKESI VANGITSEMISASIASSA

1 ASIA

Olen ottanut eduskunnan oikeusasiamiehestä annetun lain 4 §:n nojalla omana aloitteenani tutkittavaksi viranomaisten menettelyn asiassa, jossa A oli määrätty vangittavaksi poissaolevana ja otettu vangitsemismääräyksen johdosta kiinni. Vangitsemismääräyksen täytäntöönpanosta ei kuitenkaan ollut ilmoitettu käräjäoikeudelle eikä vangitsemisasiaa sen vuoksi ollut käsitelty käräjäoikeudessa pakkokeinolaissa säädetyn neljän vuorokauden kuluessa kiinniotosta. Tämän seurauksena A oli ollut Vantaan vankilassa useita kuukausia ennen kuin tilanne oli huomattu.

Vangitsemismääräyksen perusteena ollut rikosepäily on käsitelty rikosprosessissa, joten tältä osin en ota tässä ratkaisussa asiaan enemmälti kantaa.

Tiedossani on myös, että valtiokonttori on käsitellyt A:n vahingonkorvausvaatimuksen, joka on Valtiokonttorin päätöksen jälkeen ollut mahdollista saattaa riita-asiana vireille käräjäoikeudessa. Näin ollen en tässä ratkaisussa käsittele enemmälti kysymystä vapaudenmenetyksen mahdollisesta hyvittämisestä.

3 RATKAISU

3.1 Saatu selvitys

Selvitys tapahtumista

Helsingin käräjäoikeuden käräjätuomari B:n selvityksen mukaan hän oli istunnossa 4.2.2015 määrännyt rikosasiassa R 14/1693 A:n vangittavaksi poissaolevana.

Käytettävissäni olevaan päätökseen poissaolevana vangitsemisesta (15/427) oli kirjattu, että A määrätään heti tavattaessa vangittavaksi ja passitettavaksi Helsingin poliisivankilaan, josta tarpeen mukaan Vantaan vankilaan säilytettäväksi, kunnes toisin määrätään ja tuotavaksi erikseen ilmoitettavaan vangitsemisasian uudelleen käsittelyyn ja pääkäsittelyyn. Vangitsemismääräyksen täytäntöönpanosta on viipymättä ilmoitettava Helsingin käräjäoikeuden osastolle 4/13. Helsingin käräjäoikeuden 5.2.2015 laatimassa etsintäkuulutuspyynnössä oli vastaavat tiedot.

Ylikonstaapeli C:n selvityksen mukaan hän oli tehnyt käräjätuomari B:n pyynnön mukaisen etsintäkuulutuksen vangittavaksi määrätystä A:sta.

Vanhempi konstaapeli D:n ja vanhempi konstaapeli E:n selvitysten mukaan D ja E olivat olleet partioitehtävissä 8.5.2015. Partio oli tavannut etsintäkuulutetun A:n 8.5.2015 kello 4.10 muun tehtävän yhteydessä. Partio oli ottanut A:n kiinni ja passittanut hänet Vantaan vankilaan. Partio ei ollut ilmoittanut vangitsemisesta käräjäoikeudelle.

D:n ja E:n selvityksen mukaan partio oli toimittanut vankilaan myös vankipassin, johon oli kirjattu etsintäkuulutuksessa ollut teksti: "Täytäntöönpanosta on ilmoitettava viipymättä käräjäoikeudelle." Kirjauksen tarkoituksena oli ollut nimenomaan viestittää vankilan henkilökunnalle, että vangitsemisesta tulee ilmoittaa käräjäoikeudelle. Selvitystensä mukaan D ja E eivät enää muista yksityiskohtaisesti, mitä asiasta oli keskusteltu Vantaan vankilan henkilökunnan kanssa. D:n selvityksen mukaan vakiintunut käytäntö näissä tilanteissa kuitenkin on, että vankilan henkilökunnalle kerrotaan myös suullisesti siitä, ettei ilmoitusta käräjäoikeudelle ole tehty.

Selvitysten mukaan partio oli passituksen jälkeen peruuttanut etsintäkuulutuksen.

Käytettävissäni olevaan passituslomakkeeseen 8.5.2015 oli kirjattu seuraavaa: "Tavattaessa otettava kiinni ja passitettava vangitsemismääräyksen täytäntöönpanemiseksi Vantaan vankilaan säilytettäväksi. Helsingin KO vanginnut 5.2.2015. Törkeä ryöstö ym Dnro R 14/1693. Täytäntöönpanosta ilmoitettava viipymättä KO:lle." Passituslomakkeen oli allekirjoittanut vanhempi konstaapeli D.

Ylikonstaapeli C:n selvityksen mukaan partio oli ollut siinä uskossa, että vankila ilmoittaa käräjäoikeudelle täytäntöönpanosta virka-ajan alettua. Jos kyseessä olisi ollut päiväsaika, olisi partio itse ilmoittanut asiasta. Mitään erillistä keskustelua ilmoittamisesta ei ollut käyty partion ja vartijoiden kesken.

Vantaan vankilan selvityksen mukaan Vantaan vankila ei osallistu muodolliseen täytäntöönpanoon, vaan vankilan tiloissa sijaitsee vankilasta riippumaton Rikosseuraamuslaitoksen täytäntöönpanoyksikön toimipaikka, joka hoitaa itsenäisesti täytäntöönpanoon liittyvät asiat.

Rikosseuraamuslaitoksen täytäntöönpanoyksikön selvitysten mukaan poliisin laatima passitusasiakirja ei ollut sisältänyt puutteita ja oli sinällään riittävä vangitsemisen täytäntöönpanemiseksi. Rikosseuraamuslaitoksessa on kuitenkin vakiintunut käytäntö, että tuomioistuimesta pyydetään myös vangitsemispäätös. Täytäntöönpanoyksikön selvityksessä pidettiin yllättävänä, ettei vankipassiin etsintäkuulutuksesta siirtynyt tieto käräjäoikeudelle ilmoittamisesta mene suoraan poliisilta käräjäoikeuteen.

Virastosihteeri F:n selvityksen mukaan A oli saapunut Vantaan vankilaan 8.5.2015 kello 5.05. Samana päivänä hän oli pyytänyt sähköpostilla Helsingin käräjäoikeudesta käräjäsihteeri G:ltä A:n vangitsemispäätöstä, koska sitä ei ollut passitusasiakirjoissa. F:n viesti oli sisällöltään seuraava: "A on vangittu Helsingin KO OS.4/13 päätöksellä 5.2.2015 Törkeä ryöstö ym. Dnro R14/1693, faksaatko tänne täytäntöönpanoyksikköön kyseisen vangitsemispäätöksen. Fax. 0295682499". Hän oli samana päivänä saanut G:ltä vastauksen, että haluatko sen päätöksen, jossa vangittu on kateissa. F oli vastannut: "joo, kyllä se". F ei ollut saman päivän aikana saanut vastausta sähköpostiinsa eikä se ollut myöhemminkään tullut sinne.

Kärjäsihteerin G:n selvityksen mukaan hän oli käynyt sähköpostiviestinvaihtoa Vantaan vankilan virastosihteerin F:n kanssa 8.5.2015. F oli pyytänyt A:n vangitsemispäätöksen, jonka G oli lähettänyt pyydettyä faksilla. Selvityksen mukaan viestinvaihdosta ei missään vaiheessa käy ilmi, että A olisi vangittu. Kärjäsihteerin H:n selvityksen 10.4.2017 mukaan kärjäoikeuden ja Rikosseuraamuslaitoksen viestinvaihdosta ei käy ilmi, että A olisi vangittu. Kärjäoikeuteen saapuu päivittäin lukuisia pyyntöjä asiakirjojen toimittamisesta. Pyyntöjä ei ole tapana eikä edes soveliasta tiedustella asiakirjojen käyttötarkoitusta.

Rikosseuraamuslaitoksen keskushallintoyksikön lausunnossa ja täytäntöönpanoyksikön selvityksessä katsottiin, että kärjäsihteerin olisi viestinvaihdosta tullut käsittää, että A oli vangittu. Näin oli siitä huolimatta, ettei viestistä suoranaisesti käy ilmi, että A oli vangittu eikä viestissä ollut muodollisesti kysymys pakkokeinolain 3 luvun 12 §:ssä tarkoitettua ilmoituksesta.

Kärjäsihteerin B:n selvityksen mukaan B oli 30.10.2015 saanut vastaajan uudeksi puolustajaksi ilmoittautuneelta OTK I:ltä sähköpostin, jonka mukaan vastaaja oli ollut Vantaan vankilassa vangittuna 8.5.2015 lähtien. Tiedon saatuaan B oli selvittänyt asiaa ja tilanteen vahvistuttua hän oli samana päivänä määrännyt vastaajan välittömästi vapautettavaksi.

Selvityksen mukaan kärjäoikeuteen ei ollut ennen lokakuuta 2015 tullut ilmoitusta vastaajan vangitsemisesta. Vastaajan vangitsemispäätöstä oli jossain vaiheessa pyydetty kärjäsihteeriltä, mutta ilmoitusta hänen kiinniottamisestaan ei ollut tehty.

Viranomaisten näkemykset asiasta

Helsingin kärjäoikeuden laamanni J katsoi lausunnossaan, ettei kärjäoikeudelle ollut asianmukaisesti ilmoitettu vastaajan vangitsemisesta. Yleensä poissa olevana vangitun kiinniotosta ilmoittaa kärjäoikeudelle poliisi mutta joskus ilmoitus voi tulla myös vankeinhoitoviranomaisilta. Sen jälkeen, kun tieto asiasta oli saatu 30.10.2015, kärjäoikeudessa oli ryhdytty tilanteen edellyttämiin toimenpiteisiin. Nurmi piti kärjäoikeuden menettelyä asianmukaisena.

Poliisihallitus ja Helsingin poliisilaitos katsoivat lausunnossaan ja selvityksessään, että vastuu kärjäoikeudelle ilmoittamisesta oli siirtynyt Vantaan vankilalle siinä vaiheessa, kun A oli passitettu sinne etsintäkuulutuksen mukaisesti. Poliisihallitus katsoi, että poliisihallinnon virkamiehet olivat toimineet asiassa tavanomaisen käytännön mukaan.

Poliisihallituksen lausunnon ja Helsingin poliisilaitoksen selvityksen perusteella poliisissa ei ole annettu ohjeistusta näiden tilanteiden varalle.

Poliisihallitus katsoi lausunnossaan, että pakkokeinolain 3 luvun 12 §:ssä säädetystä ilmoitusvelvollisuudesta olisi tarkoituksenmukaista säätää tarkemmin. Nykyisin säännöksessä ei oteta selkeästi kantaa ilmoitusvelvolliseen tahoon. Myöskään lain esitöissä ei oteta asiaan kantaa.

Rikosseuraamuslaitoksen keskushallintoyksikkö totesi lausunnossaan, ettei Rikosseuraamuslaitoksessa ole ohjeistusta tällaisia tilanteita varten. Keskushallintoyksikkö katsoi lausunnossaan, ettei poissaolevina vangittujen tutkintavankien tilanteen seuranta kuulu sen vastuulle. Keskushallintoyksikön lausunnon mukaan kärjäoikeudessa on ymmärretty

väärin sinne lähetetty viesti A:n vangitsemisesta. Keskushallintoyksikkö katsoi, ettei asiassa ole Rikosseuraamuslaitoksen virkamiesten puolesta menetelty virheellisesti.

Saadun selvityksen perusteella viranomaiset ovat tapauksen jälkeen keskustelleet menettelytavoista ja täsmentäneet ohjeistustaan siinä, kuinka poissaolevana vangitun asioissa tulee menetellä. Sekä Rikosseuraamuslaitos että Poliisihallitus pitivät tärkeänä sitä, että käynnissä olevien tietojärjestelmähankkeiden yhteydessä tietojärjestelmät rakennetaan siten, että tieto vankilaan toimittamisesta menee suoraan tietojärjestelmästä käräjäoikeuteen.

Rikosseuraamuslaitoksen täytäntöönpanoyksikön selvityksen mukaan yksikössä on tarkennettu käytäntöjä vangitsemispäätösten pyytämisessä käräjäoikeuksista. Jatkossa vangitsemispäätöstä pyydetessä ilmoitetaan aina samalla, että vangittavaksi määrätty henkilö on saapunut poliisin passittamana vankilaan.

3.2

Oikeusohjeet

Perustuslain 7 §:n 1 momentin mukaan jokaisella on oikeus elämään sekä henkilökohtaiseen vapauteen, koskemattomuuteen ja turvallisuuteen. Pykälän 3 momentin mukaan henkilökohtaiseen koskemattomuuteen ei saa puuttua eikä vapautta riistää mielivaltaisesti eikä ilman laissa säädettyä perustetta. Rangaistuksen, joka sisältää vapaudenmenetyksen, määrää tuomioistuin. Muun vapaudenmenetyksen laillisuus voidaan saattaa tuomioistuimen tutkittavaksi.

Poliisilain 2 luvun 3 §:n nojalla poliisimiehellä on oikeus ottaa kiinni etsintäkuulutettu, joka toimivaltaisen viranomaisen antaman kuulutuksen mukaan on vangittava tai otettava säilöön.

Pakkokeinolain 3 luvun 1 §:n mukaan vangitsemisesta päättää syyteasiassa toimivaltainen tuomioistuin. Luvun 6 §:n 3 momentin mukaan vangitsemisvaatimuksen tai syytteen käsittelystä ilman laillista estettä pois jäänyt vastaaja saadaan määrätä vangittavaksi poissaolostaan huolimatta.

Pakkokeinolain 3 luvun 12 §:n mukaan vangitsemismääräyksen täytäntöönpanosta on viipymättä ilmoitettava toimivaltaiselle tuomioistuimelle, kun tuomioistuin on määrännyt vangittavaksi epäillyn, joka ei ole ollut läsnä asiaa käsiteltäessä. Vangitsemisasiasta on otettava tuomioistuimessa uudelleen tutkittavaksi viipymättä ja viimeistään neljän vuorokauden kuluttua siitä, kun epäilty on vangitsemismääräyksen johdosta menettänyt vapautensa. Lain esitöissä (HE 222/2010 vp) ei ole täsmennetty sitä, millä viranomaisella on vastuu ilmoittaa vangitsemismääräyksen täytäntöönpanosta tuomioistuimelle.

Pakkokeinolain 11 luvun 4 §:n nojalla valtioneuvoston asetuksella voidaan säätää tarkemmin muun muassa viranomaisten yhteistoiminnasta vangitsemisasiassa. Säännöksen nojalla on annettu valtioneuvoston asetus esitutkinnasta, pakkokeinoista ja salaisesta tiedonhankinnasta. Asetuksessa ei ole säädetty tarkemmin siitä, kuinka poissaolevan vangitun vangitsemismääräyksen täytäntöönpanosta tulisi ilmoittaa tuomioistuimelle.

Tutkintavankeuslain 2 luvun 1 §:n mukaan rikoksen johdosta vangittu henkilö on viipymättä vietävä syyteasiaa käsittelevää tuomioistuinta lähimpänä sijaitsevaan tutkintavankilana toimivaan vankilaan tai erityisestä syyistä muuhunkin tutkintavankilana toimivaan vankilaan.

Pykälän 3 momentin nojalla tutkintavanki voidaan tietyin edellytyksin sijoittaa myös poliisin säilytystilaan. Luvun 2 §:n mukaan tutkintavangin ottaminen vankilaan perustuu tuomioistuimen antamaan vangitsemismääräykseen.

Tutkintavankeudesta annetun valtioneuvoston asetuksen 2 §:n mukaan tutkintavankeuden toimeenpanokirjana on tuomioistuimen pakkokeinolaissa tarkoitettu vangitsemispäätös tai vankeudesta annetun valtioneuvoston asetuksen 17 §:ssä tarkoitettu vankipassi. Vankipassiin sovelletaan, mitä vankeudesta annetussa valtioneuvoston asetuksessa säädetään.

3.3

Kannanotto

Saadun selvityksen perusteella A oli määrätty vangittavaksi poissaolevana istunnossa 4.2.2015 ja hänet oli etsintäkuulutuksen perusteella otettu kiinni 8.5.2015. Tämän jälkeen hänet oli passitettu Vantaan vankilaan, jossa hän oli ollut 30.10.2015 saakka.

Pakkokeinolain 3 luvun 12 §:n nojalla A:n vangitsemisesta olisi tullut viipymättä ilmoittaa käräjäoikeudelle ja vangitsemisasiasta olisi tullut ottaa käsiteltäväksi viimeistään neljän päivän kuluttua siitä, kun A oli menettänyt vapautensa 8.5.2015. Ilmoittamisesta oli myös maininta käräjäoikeuden etsintäkuulutuspöytäkirjassa ja etsintäkuulutuksessa. Saadun selvityksen perusteella tieto vangitsemisesta ei kuitenkaan ollut mennyt käräjäoikeudelle eikä vangitsemisasiasta näin ollen ollut käsitelty lain edellyttämällä tavalla uudestaan. Tämän seurauksena A oli ollut vangittuna yli viiden kuukauden ajan.

Saadun selvityksen perusteella A:n kiinniotosta vastannut Helsingin poliisilaitos ei ollut tehnyt pakkokeinolaissa tarkoitettua ilmoitusta Helsingin käräjäoikeuteen.

Saadun selvityksen perusteella Rikosseuraamuslaitoksessa muodolliseen täytäntöönpanoon liittyvistä tehtävistä vastaava täytäntöönpanoyksikkö oli pyytänyt 8.5.2015 sähköpostitse A:n vangitsemispäätöstä Helsingin käräjäoikeudesta. Käsittääkseni täytäntöönpanoyksikön ja Helsingin käräjäoikeuden välillä 8.5.2015 tapahtunutta sähköpostiviestinvaihtoa ei voida tulkita niin, että käräjäoikeudessa olisi tullut ymmärtää, että A on vangittu. Täytäntöönpanoyksikön viesteissä ei ollut selkeästi ilmaistu, että A on otettu kiinni ja passitettu Vantaan vankilaan eikä sitä, että kyseessä olisi ollut pakkokeinolain 3 luvun 12 §:ssä tarkoitettu ilmoitus. Näin ollen myöskään Rikosseuraamuslaitoksen täytäntöönpanoyksikkö ei nähdäkseni ole tehnyt pakkokeinolaissa tarkoitettua ilmoitusta.

Edellä esitetyn perusteella katson, että A:n vangitsemisessä on menetelty virheellisesti siltä osin, ettei käräjäoikeudelle ole tehty pakkokeinolain 3 luvun 12 §:ssä tarkoitettua ilmoitusta.

Pakkokeinolaissa tai sen nojalla annetussa asetuksessa ei säädetä, minkä viranomaisen vastuulle ilmoittaminen näissä tilanteissa kuuluu. Myöskään lain esitöissä vastuunjako ei ole täsmennetty. Mielestäni olisi perusteltua, että viranomaisten vastuunjaosta näissä tilanteissa säädettäisiin nykyistä täsmällisemmin. Oikeiden menettelysääntöjen noudattaminen vaikuttaa olennaisesti vapautensa menettäneen oikeuksiin, joten menettelysääntöjen tulisi olla yksiselitteisiä.

Saadun selvityksen perusteella poliisilla tai Rikosseuraamuslaitoksella ei tapahtuma-aikaan ollut myöskään ohjeistusta siitä, kuinka pakkokeinolain 3 luvun 12 §:ssä tarkoitetuissa tilanteissa tulisi menetellä. Asiasta ei myöskään ollut sovittu yleisesti viranomaisten kesken.

Saadun selvityksen perusteella on jäänyt epäselväksi, oliko ilmoittamisesta sovittu tässä tapauksessa suullisesti jotain, kun poliisipartio oli toimittanut A:n Vantaan vankilaan. Partio oli kirjannut A:n vankipassiin merkinnän siitä, että vangitsemisesta on ilmoitettava käräjäoikeuteen. Tästä syystä partio oli jäänyt siihen käsitykseen, että vankila hoitaa ilmoittamisen.

Saadun selvityksen perusteella on jäänyt epäselväksi, saiko Rikosseuraamuslaitoksen täytäntöönpanoyksikkö käräjäoikeudelta vangitsemispäätöstä. Rikosseuraamuslaitoksen täytäntöönpanoyksikkö oli kuitenkin saanut poliisin laatiman vankipassin, jonka nojalla vangitseminen voidaan panna täytäntöön ja jossa selvityksen mukaan oli riittävät tiedot vangitsemisen täytäntöön panemiseksi. Saadun selvityksen perusteella vaikuttaa siltä, että vankipassiin tehdystä kirjauksesta huolimatta on jäänyt epäselväksi, mitä ilmoittamisvastuusta on viranomaisten välillä tässä tapauksessa sovittu.

Ratkaisussaan dnro 1836/2/07 apulaisoikeusasiamies Jukka Lindstedt totesi toimintojen pilkkoutumisesta poliisin sisäisessä toiminnassa seuraavaa:

”En pidä kohtuuttomana vaatimuksena esimerkiksi sitä, että tässä tapauksessa olisi kirjattu aina se, miten kukin kiinniotettu oli (jos oli) osallistunut teoillaan väkijoukon toimintaan.

Erityisesti toimintojen pilkkoutuminen näyttää aiheuttaneen ongelmia. Tilanne voi olla ollut se, että yksi poliisimies määräsi kiinnioton, toiset vain toteuttivat sen tietämättä kiinnioton syytä ja kertoivat linja-autossa (vaihtelevan tiedon pohjalta) toimenpiteen perusteet, jotka kirjattiin muistioon yleensä hyvin niukasti. Säilytysuojalla tehtiin varsinainen kirjaaminen muistion pohjalta ja pidättämiseen oikeutetulle virkamiehelle tuli ilmoittaa kiinniottosta. Tässä ketjussa on useita toimijoita ja kohtia, joissa tiedonkulku voi häiriintyä – ja jopa kokonaan katketa, kuten edellä toteamastani käy ilmi. Pahimmassa tapauksessa kiinnioton määrääjä ja tätä kautta kiinnioton perusteet ovat jääneet tuntemattomiksi.”

Käsittääkseni A:n vangitsemisasiassa on kysymys samantapaisesta toimintojen pilkkoutumisongelmasta. Viranomaisten välisen epäselvän vastuunjaon vuoksi pakkokeinolaissa säädettyä ilmoitusvelvollisuutta ei ole toteutettu.

Kuten edellä on todettu, lainsäädännön nojalla on epäselvää, kenen vastuulle ilmoittamisvelvollisuus kuuluu. Saadun selvityksen perusteella vaikuttaa myös siltä, että ilmoittamisvastuun laiminlyönti on johtunut paitsi lainsäädännön epätasaisuudesta myös viranomaisten puutteellisesta ohjeistuksesta ja tiedonkulusta. Mitä ilmeisimmin asiaa käsitelleille virkamiehille ei ole ollut täysin selvää, kuinka asiassa olisi tullut menetellä.

Tästä huolimatta pidän selvänä, että tässä tapauksessa joko A:n kiinniottaneen Helsingin poliisilaitoksen tai A:n vangitsemisen muodollisesta täytäntöönpanosta vastanneen Rikosseuraamuslaitoksen täytäntöönpanoyksikön olisi tullut huolehtia siitä, että käräjäoikeudelle ilmoitetaan viipymättä vangitsemisesta.

Katson, ettei Helsingin poliisilaitoksella tai Rikosseuraamuslaitoksen täytäntöönpanoyksikössä ole asianmukaisesti huolehdittu siitä, että pakkokeinolain 3 luvun 12 §:ssä säädetty velvollisuudet hoidetaan. Pidän täysin kestävämmänä nyt syntyneitä tilannetta, jossa kumpikaan vangitsemisen täytäntöönpanoon osallistunut viranomais ei ole millään tavoin

vangitsemisen aikana varmistanut sitä, että A:n vangitsemiseen liittyvästä ilmoittamisvelvollisuudesta huolehditaan, vaikka hän on ollut vangittuna useita kuukausia.

Olen jo edellä tuonut esillä näkemykseni siitä, että lainsäädäntöä viranomaisten velvollisuuksista poissaolevan henkilön vangitsemisesta ilmoittamisessa tulisi täsmentää. Tämän lisäksi pidän välttämättömänä, että vireillä olevien poliisin, oikeushallinnon ja Rikosseuraamuslaitoksen tietojärjestelmähankkeiden yhteydessä varmistetaan, että viranomaisten välinen tiedonkulku toimii näissä tilanteissa aukottomasti.

4 TOIMENPITEET

Saatan edellä kohdassa 3.3 esittämäni kannanoton poissa olevan henkilön vangitsemiseen liittyvistä seikoista Helsingin poliisilaitoksen ja Rikosseuraamuslaitoksen täytäntöönpanoyksikön tietoon. Tässä tarkoituksessa lähetän Helsingin poliisilaitokselle ja Rikosseuraamuslaitoksen täytäntöönpanoyksikölle jäljennöksen tästä päätöksestäni. Lähetän jäljennöksen päätöksestäni tiedoksi myös Poliisihallitukselle, Rikosseuraamuslaitoksen keskushallintoyksikölle ja Helsingin käräjäoikeudelle.

Lähetän jäljennöksen päätöksestäni tiedoksi myös oikeusministeriölle. Pyydän oikeusministeriötä ilmoittamaan 1.1.2018 mennessä, mihin mahdollisiin toimenpiteisiin esitykseni lainsäädännön täsmentämisestä on antanut aihetta.